

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobce: **N. D. Q.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2025, č. j. OAM-798/ZA-ZA15-HA15-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2026, č. j. 16 Az 30/2025-28,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 9. 2025, č. j. OAM-798/ZA-ZA15-HA15-2025, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2]Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 11. 3. 2026, č. j. 16 Az 30/2025-28, zamítl jako nedůvodnou.

[3]Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném na výzvu soudu navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnost, případně zamítnutí pro nedůvodnost.

[4]Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla včetně jejího doplnění podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastoupen advokátem.

[5]Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6]O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7]Podle stěžovatele městský soud náležitě nevypořádal žalobní námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci žalovaným, který v důsledku tohoto pochybení učinil nesprávný závěr o nenaplnění důvodů pro udělení azylu, respektive humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany. Stejného pochybení se měl dopustit i městský soud.

[8]Předně je třeba upozornit na obecnost žalobní argumentace stěžovatele, která byla fakticky kompilátem citací z judikatury Nejvyššího správního soudu bez vazby na nyní posuzovanou věc. Stěžovatel nikterak nekonkretizoval své výhrady vůči zjištěnému skutkovému stavu věci a pouze tvrdil, že mu měl být udělen humanitární azyl, popř. doplňková ochrana, neboť mu v zemi původu hrozí újma při vymáhání dluhu, který má vůči soukromému věřiteli. Obdobnou argumentaci stěžovatel uplatňuje i nyní v kasační stížnosti.

[9]Již městský soud v odůvodnění svého rozsudku poukázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž potíže se soukromými osobami spočívající ve vyhrožování či vydírání nelze bez dalšího považovat za důvody pro udělení azylu, ledaže by domovský stát nebyl schopen zajistit ochranu před takovým jednáním (srov. rozsudky ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003-51, ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53, či usnesení ze dne 8. 9. 2022, č. j. 5 Azs 329/2021-25). Předpokladem pro poskytnutí ochrany před soukromými osobami je přitom skutečnost, že se žadatel obrátil na příslušné orgány v zemi původu, což však stěžovatel neučinil ani neuvedl, z čeho usuzuje, že by se ochrany v zemi původu účinně nedovolal. Kromě toho z podkladů shromážděných ve spise vyplývá,

pokračování

že Vietnam případy lichvy řeší. Nadto byly výpovědi stěžovatele rozporné, neboť v azylovém a v pobytovému řízení tvrdil, že mu v zemi původu nebezpečí nehrozí.

[10] K tvrzeným důvodům pro humanitární azyl pak městský soud konstatoval, že ho lze udělit pouze v případech hodných zvláštního zřetele a ani při jejich existenci na něho nevzniká nárok, přičemž míra diskrece správního orgánu je omezena pouze zákazem libovůle (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, či usnesení ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 179/2020-32). Podle městského soudu přitom žalovaný vycházel z tvrzení stěžovatele, který z vlasti vycestoval za výdělkem nejprve do Maďarska a následně do České republiky, kde hodlá pracovat, aby splatil dluhy. Za těchto okolností zde ani nebyl prostor pro uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv, když snaha uhradit dluhy není sama o sobě okolností, která by svou intenzitou mohla být případem hodným zvláštního zřetele pro jeho udělení.

[11] Podle městského soudu se žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval i důvody pro udělení doplňkové ochrany. Na základě azylového příběhu stěžovatele a obsahu spisu žalovaný neshledal, že by stěžovateli hrozilo v případě návratu do vlasti nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Obdobně jako ve vztahu k humanitárnímu azylu nelze totiž potíže se soukromými osobami považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Jak již bylo popsáno výše, stěžovatel nevyužil ochrany ve státě původu ani neuvedl, proč by mu neměla být účinně poskytnuta. Městský soud nepovažoval za věrohodné tvrzení stěžovatele, že policii původně lhal, když tvrdil, že mu v zemi původu nebezpečí nehrozí, a teprve poté uvedl pravdu. Nebyl zde totiž důvod, aby tyto skutečnosti stěžovatel nezmínil již v průběhu řízení o správním vyhoštění, a proto městský soud považoval změnu tvrzení za účelovou, tudíž nevěrohodnou. Navíc stěžovatel se v žalobě konkrétním způsobem nevymezil proti závěrům žalovaného ohledně nevyužití prostředků ochrany v zemi původu. Městský soud proto uzavřel, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky v důsledku povinnosti vycestovat, která mu byla uložena rozhodnutím o správním vyhoštění.

[12] S ohledem na výše uvedené (včetně obecnosti argumentace stěžovatele) je zřejmé, že městský soud námitky stěžovatele řádně vypořádal, přičemž jeho úvahy jsou z odůvodnění napadeného rozsudku jasné patrné, srozumitelné a logické. Stěžovatel je přitom v kasační stížnosti nijak nerozporuje a neuvádí, v jakém ohledu by měly být nedostatečné. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Vadu nepřezkoumatelnosti nezpůsobuje ani ztotožnění se se závěry správního orgánu, resp. odkaz

na ně učiněný. Smyslem soudního přezkumu totiž není opakovat již správně vyřčené, nýbrž postačí, pokud je na dříve učiněné závěry odkázáno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86).

[13] Vzhledem k tomu, že městský soud opřel shora uvedené závěry o relevantní judikaturu, nemá Nejvyšší správní soud žádné pochybnosti ani o jejich věcné správnosti. Ostatně stěžovatel je ani nosným způsobem nezpochybnil. Nelze tak přisvědčit jeho tvrzení, že městský soud rozhodl v rozporu s dosavadní judikaturou.

[14] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud rozhodl na základě skutkových zjištění vyplývajících z obsahu správního spisu zcela v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. června 2026

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu